

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/237/2018
Identifikačné číslo spisu:	4110227725
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4110227725.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. Y., bývajúceho v X., zastúpeného JUDr. Mariánom Dobišom, advokátom, so sídlom v Nitre, Sládkovičova 1, proti žalovaným 1/ A. P., bývajúcemu v X., 2/ H. P., bývajúcej v X., obaja zastúpení JUDr. Cimrák, s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 7, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25C/293/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. marca 2015 sp. zn. 9Co/704/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. júna 2014 č. k. 25C/293/2013-348 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania k rukám ich právneho zástupcu JUDr. Cimrák, s.r.o. v sume 475,76 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Po právnej stránke aplikoval § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Z.z. účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“ - poznámka dovolacieho súdu), § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, 2; § 136 ods. 1, 2; § 140, § 143, § 149 ods. 1, 4, § 588 Občianskeho zákonníka, § 19 ods. 1, 2; § 26 ods. 1, 2, 3 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“). Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalovaní 1/ a 2/ nadobudli nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14. októbra 2002, keď predávajúcim bola A. Y. v konkurze, zastúpená JUDr. Šimorom, správcom konkurznej podstaty. Uvedený správca konkurznej podstaty na základe opatrenia konkurzného súdu mal právo predávať predmetné nehnuteľnosti, mal oprávnenie n a nakladanie s nehnuteľnosťami a žalovaní 1/ a 2/ ako kupujúci neboli oprávnení hodnotiť postup konkurzného súdu a správcu a ani pri odbornej starostlivosti by nezistili pochybenie, ktoré bolo konštatované až nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. februára 2013, č. k. III. ÚS 531/2012-34 (ďalej aj „nález“ alebo „rozhodnutie Ústavného súdu SR“, č. I. 281 a nasl. spisu). Z tohto pohľadu boli žalovaní 1/ a 2/ pri nadobúdaní predmetných nehnuteľností v dobrej viere dobromyseľní a nehnuteľnosti nadobudli

zákonným spôsobom. Na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR treba vychádzať z toho právneho názoru, že žalobca nebol vyzvaný v konkurznom konaní uznesením na podanie vylučovacej žaloby, pričom bolo potrebné, aby bol vyzvaný uznesením, a nie len obyčajnou výzvou, na základe čoho Ústavný súd SR konštatoval, že postup konkurzného súdu nebol v súlade so zákonom. Podľa názoru súdu prvej inštancie by však táto skutočnosť, vzhľadom na zdôvodnenie zamietnutia žaloby, nemala vplyv na platnosť kúpnej zmluvy. K tomu poznamenal, že ak by tomu tak bolo, Ústavný súd SR alebo Krajský súd v Nitre by túto skutočnosť vo svojich rozhodnutiach konštatovali. Tieto súdy však neuviedli, že by automaticky v prípade nedodržania zákonného postupu, pri speňažovaní majetku úpadcu, bola kúpna zmluva neplatná, keď jednoznačne vedeli, že výzva žalobcovi nešla formou uznesenia, ale formou prípisu. Súd prvej inštancie skutočnosť, že nesprávny postup pri speňažovaní majetku nemal vplyv na platnosť kúpnej zmluvy, videl aj v tom, že pri speňažovaní majetku konkurzným súdom síce nebol dodržaný procesný postup, avšak sa dospelo k správne výsledku. Vzhľadom na to, že žalobca a jeho manželka mali pred vyhlásením konkurzu na manželku žalobcu zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo, mal správca pristúpiť k jeho vyporiadaniu, čo konštatoval aj Ústavný súd SR. Podľa názoru súdu prvej inštancie mal správca pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) úpadkyne a žalobcu, avšak výsledok by bol určite rovnaký v tom, že by bola celá nehnuteľnosť úpadkyne a žalobcu predaná. Úpadkyňa si spolu so žalobcom (manželom) ako ručiteľom brala úver, ktorý bol zabezpečený celou nehnuteľnosťou, ktorej bol vlastníkom aj žalobca, pričom dlh bol vyšší ako hodnota samej nehnuteľnosti. Na predmetnú nehnuteľnosť sa pritom viazali pred jej predajom aj ďalšie ťarchy vo forme exekúcií, ktoré sa vzťahovali na celú nehnuteľnosť. Dlhy, či už z uvádzaného úveru alebo zo vzťahov, ku ktorým nasledovali exekúcie, vznikli v čase, keď ešte úpadkyňa a žalobca nemali zrušené BSM. V konečnom dôsledku mal správca konkurznej podstaty postup odobrený konkurzným súdom. Konkurzné konanie voči úpadkyňi bolo skončené. Aj keď podľa názoru Ústavného súdu SR sa súd prvej inštancie môže vyjadrovať k postupu konkurzného súdu a môže ho preskúmať, nemôže meniť právoplatné rozhodnutia konkurzného súdu (opatrenia). Nemôže ani rozhodnúť o pokračovaní, či obnove konkurzného konania tak, aby sa pochybenie odstránilo a boli by dodržané práva veriteľov. Žalobca nebol priamym účastníkom konkurzného konania, celý čas však o tom, že sa predáva celá nehnuteľnosť, vedel, dokonca k prihláseniu záujemcov prišlo až v piatom kole priameho predaja nehnuteľností. Dovtedy s ním správca komunikoval. Žalobca podal a j návrh na vylúčenie vecí z podstaty, spolu so žalovanými 1/ a 2/ bol účastníkom súdnych konaní vedených pod sp. zn. 28S/4/2007 na Krajskom súde v Nitre a sp. zn. 9C/67/2005, kde sa riešila otázka zápisu kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností, resp. neplatnosť kúpnej zmluvy a žalobca v týchto konaniach úspešný nebol, pričom v týchto konaniach bol riešený aj postup konkurzného súdu. Výsledky týchto konaní sú záväzné pre súd prvej inštancie, keďže účastníci tohto konania boli účastníkmi aj uvedených konaní. Súd prvej inštancie uzavrel, že i keď prišlo k pochybeniu konkurzného súdu, toto pochybenie vzhľadom na správny výsledok, nemalo také následky, aby bolo možné považovať predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú. Mal za to, že vzhľadom na ústavné princípy právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv, vlastníci, ktorí nadobudli nehnuteľnosti v dobrej viere, požívajú vyššiu ochranu svojho vlastníckeho práva ako žalobca, ktorého vlastníctvo procesným pochybením nebolo vyporiadané, avšak v konečnom dôsledku bol hmotnoprávne výsledok správny. Žalovaní 1/ a 2/ riadne uzatvorili kúpnu zmluvu a splnili si svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu, keď k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo na základe rozhodnutí štátu prostredníctvom jeho orgánu - súdu. Tieto nehnuteľnosti nadobudli na základe toho, že prišlo k ich predaju z dôvodu, že ich vlastníci, či už ako dlžníci alebo ručitelia, boli predĺžení, teda ich dlhy boli väčšie ako ich majetok a ich jediným majetkom boli predmetné nehnuteľnosti, k predaju ktorých došlo a na základe čoho sa uspokojovali veritelia, a to ani zďaleka nie v celom rozsahu. Žalobca sa domáhal vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti v 1/2 bez toho, aby boli tieto nehnuteľnosti akokoľvek zaťažené. Uvedené bolo podľa názoru súdu prvej inštancie nemysliteľné, pretože ak by čo i len teoreticky mal nadobudnúť vlastníctvo k polovičke nehnuteľností, k tejto časti by sa mali zapísať aj ťarchy, ktoré tam boli pred jej predajom a ktoré boli neuspokojené, pričom to bolo v podstatne vyššom rozsahu ako bola hodnota polovice nehnuteľností. Takýto výsledok by žalobcovi nič nepriniesol a zásadne by boli porušené práva žalovaných 1/ a 2/. Rozhodnutie, ktorého sa žalobca domáhal, by tak bolo krajne nespravodlivé, určite vo väčšom rozsahu porušujúce ústavné práva ako tie, ktoré boli konštatované v rozhodnutí Ústavného súdu SR. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. marca 2015 sp. zn. 9Co/704/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania k rukám ch právneho zástupcu JUDr. Cimrák, s.r.o. v sume 132,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, súd prvej inštancie vo veci riadne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil, na tieto dôvody podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odkázal a tiež na zdôraznenie jeho správnosti rekapituloval a doplnil ďalšie dôvody. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z., účinného od 1. júla 2016, ďalej aj „CSP“. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd právnu otázku nevyriešil, resp. vyriešil nesprávne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolateľ poukazuje na nález Ústavného súdu SR akcentoval, že nebola jednoznačne vyriešená zásadná právna otázka, či zmluvu o prevode nehnuteľnosti, na základe ktorej nadobudli žalovaní 1/ a 2/ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto sporu, možno považovať za platný alebo neplatný právny úkon. Žalobca namieta nedodržanie postupov, resp. povinností vyplývajúcich z § 19 ods. 1 a 2, § 26 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní konkurzným súdom a správcom konkurznej podstaty, ako aj skutočnosť, že správca konkurznej podstaty kúpnu zmluvou previedol viac vlastníckych práv, ako ktorými reálne disponoval v zmysle § 14 ods. 1 zákona o konkurze vyrovnaní. Takýto právny úkon (kúpna zmluva) je nutné podľa názoru žalobcu považovať za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého/ktorej žalovaní 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, nemožno preto uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 144/2010). Pokiaľ sudy nižšej inštancie poukazovali na dobromyseľnosť žalovaných 1/ a 2/ pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, táto podľa žalobcu v konaní nebola jednoznačne preukázaná. Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že určí žalobcu za vlastníka predmetných nehnuteľností. Súčasne žiadal odklad právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. Taktiež žiadal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaní 1/ a 2/ žiadali dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (por. sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri

ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať taketo rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

11. Žalobca v dovolaní síce formálne poukázal na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z obsahu dovolania však vyplýva, že poukazoval hlavne na nález Ústavného súdu SR a prezentoval svoj právny názor o neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti).

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

13. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na

mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť a ni k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by odvolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý odvolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Y. M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

14. Dovolateľ videl uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v tom, že odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) dospel k nesprávnemu právnomu záveru ohľadom posúdenia a zamietnutia žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Súd nižších inštancií uzavreli, že žalovaní 1/ a 2/ riadne uzatvorili kúpnu zmluvu, boli dobromyseľní a nehnuteľnosti nadobudli zákonným spôsobom, splnili si svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu, keď k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo na základe rozhodnutí štátu prostredníctvom jeho orgánu - súdu. Aj keď došlo k pochybeniu konkurzného súdu, toto nemalo také následky, aby bolo možné považovať predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú. Uvedený záver podľa dovolacieho súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd (aj súd prvej inštancie) viedli k prijatiu rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu. Dovolateľ s týmto právnym názorom nesúhlasí, argumentuje „nedodržaním postupov, resp. povinností vyplývajúcich z § 14 ods. 1, § 19 ods. 1 a 2, § 26 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní správcom konkurznej podstaty, ako aj konkurzným súdom a má za to, že kúpna zmluva, na základe ktorej žalovaní 1/ a 2/ nadobudli vlastníckeho právo je absolútne neplatný právny úkon (...). Tiež akcentuje, že pokiaľ súdy nižšej inštancie poukazovali na dobromyseľnosť žalovaných 1/ a 2/ pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, táto podľa žalobcu v konaní nebola jednoznačne preukázaná. (...)“ Dovolateľ tak vyjadruje svoj názor ohľadom skutkových zistení a prezentuje svoj právny názor na predmetný spor. V kontexte uvedeného vychádzajúc z obsahu dovolania i keď žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, právnu otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, neformuluje. Z obsahu dovolania žalobcu možno vyvodiť, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi súdov nižších inštancií a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

15. Podľa § 447 písm. f/ CSP odvolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. So zreteľom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v dovolaní nenastolil takú otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP, keď dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, preto jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.